

ται ἀπὸ τὴν τύχην. Ἐὰν τὸν εὔσετε κατόπιν καλοῦ προγεύματος, θὰ σᾶς ζητήσῃ ἐλάχιστα ἢ ἴσως καὶ τίποτε. Ἄλλ' ἐὰν ὄνειροπολῇ διὰ τὸ ἐσπέρας κανέν μπιφτέκ μὲ κανέν λαχταριστὸ μπαριμποῦνι, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον!

* *
*

Δὲν δίδει μίαν πεντάραν οὔτε διὰ τὰς σοβαρὰς οὔτε διὰ τὰς ἐλαφρὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου. Οὔτε ἀκόμα μὲ ἀνοικτὴν ... τὴν παλάμην!

Δὲν τὸν τρομάζει οὔτε ἡ Ζωὴ οὔτε ὁ Θάνατος. Ἀπολαμβάνει αὐτὴν καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τοῦτον.

Ἄλλοτε, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὁ ἔμπορος Γκινάκας τοῦ εἶχε παραχωρήσει, ἐκ θαυμασμοῦ βέβαια, ἐν μικρὸν ξύλινον παράπηγμα πρὸς κατοικίαν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μίᾳ τρομερᾷ ἔκρηξις, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ ὀπλοπωλείου Ρότσιλδ, εἶχε ξεκουφάνει καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν μακαρίτην Πανταζῆν. Οἱ περίοικοι, ἔντρομοι, ἀνεστατώθησαν. Ἐφευγον προτροπάδην. Ἐπειλεῖτο νὰ τιναχθῇ ὅλον τὸ τετράγωνον εἰς τὸν ἄερα.

Ἐν μέσῳ τοῦ δαιμονιώδους ἐκείνου ἀλαλαγμοῦ ὁ Θανάσης, ἐκ δικαίας περιεργείας, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ προέβαλε τὴν κεφαλὴν, μὲ ἀπαθῆ πάντοτε καὶ ἀναλλοίωτον τὴν μορφήν.

Θὰ ἦτο ἴσως ἡ πρώτη φορὰ τοῦ ἀπέτεινε πρῶτος τὸν λόγον.

— Τί τρέχει; ἠρώτησε.

— Βρὲ σκυλί Θανάση! Ἐδῶ κάθισαι ἀκόμη; Σήκω, φεῦγα, τρέξε! ...

Καὶ τοῦ διεκτραγωδοῦν τὸν τρομερὸν κίνδυνον!

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε ἄξιον λόγου, μὲ μίαν ἡγεμονικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἔκλεισεν ἀπαθέστατα τὴν ὑελίνην θυρίδα καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐπιδιορθώσῃ μίαν πίπαν ἐξ ἡλέκτρου!

Τίς οἶδε ποῖον θαυμάσιον μπιφτέκ θὰ ὄνειροπόλει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν!

ΣΑΤΑΝΑΣ

Εἶδος συνεταιρισμοῦ

- Καὶ τί κατεβάλατε ὁ καθένας σας δι' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν;
- Ἐγὼ τὴν πεῖραν μου καὶ ὁ Ἄνδρέας τὸ κεφάλαιον.
- Καὶ θὰ πάῃ ἔμπρός;
- ὦ! βέβαια. Μετὰ τρία ἔτη, ὅταν διαλυθῇ ἡ εἰταιρία, θὰ ἔχῃ ὁ μὲν Ἄνδρέας τὴν πεῖραν μου, ἐγὼ δὲ τὸ κεφάλαιον.....